

Døren til Barbaras Kammer aabnedes sagte. Den Gamle havde hørt ham sukke. Hun kom ind med et Lys i Haanden og blev staaende ved Døren i sin hvide Natdragt. Med den anden Haand skærmede hun for Lyseflammen, saa kun hendes eget lille Ansigt blev belyst. Hele Stuen fyldtes af Haandens Skygge.

„Giv mig lidt at drikke,“ sagde han.

„Har Herren ikke sovet?“

„Jo vist! Men jeg er saa forstyrret i Hovedet. Se efter, hvad Vinden er!“

Barbara satte Lyset fra sig paa et Bord under Vinduet, tørrede Duggen af en Rude og saae ud i den blaa Nat.

„Vinden er gaaet i Sønner,“ sagde hun.

„Jeg tænkte det nok. Hørte De ikke Fugletrækket i Aftes? Vi skal have mere vaadt Vejr.“

Den Gamle bekræftede det. Fluerne havde holdt sig inden Døre siden Middag, sagde hun.

Mens hun stod ved Bordet og skænkede en Drik af friske Hyldebær gennem en Si, laa Torben paa Albuen og iagttog hende. Det var saa besynderligt at tænke paa, at ogsaa hun snart skulde være bare et Minde for ham. I tusinde Nætter var hun dukket frem af Mørket derhenne og havde puslet omkring ham som et venligt gammelt Husspøgelse. Undertiden havde hun maattet sidde her ved hans Seng og underholde ham i de lange, søvnløse Timer; og det syntes ham da tidt, at hun i sin ensformige Tilværelse havde oplevet mere end noget andet Menneske, han havde kendt; ogsaa, at hun med sin Enfoldighed var klogere paa Livet end de fleste. Velsagtens fordi hun var et af disse nu næsten uddøde Mennesker, som havde deres hele Verden der, hvor Tilfældet anbragte dem.

Hun stammede fra Kristiansfeld, hvor hun for 80 Aar siden fødtes i Brødremenigheden. I Krigens Tid havde hun haft Ansættelse som Vaagekone ved et af Feltlasareterne og havde fulgt Hæren op gennem Jylland. Paa den Maade var hun havnet her i Randersegnen. Men hvad skulde der nu blive af hende? . . .

Han var for træt til at tænke mere. Da han havde drukket lidt, tog han igen et Pulver og bad hende gaa til Ro.